

J. K. ROWLINGOVÁ

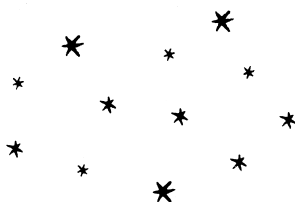
Harry Potter

A KAMENŮ
MUDRCOV

IKAR

JESSICE, KTORÁ MÁ RADA ROZPRÁVKY,
ANNE, KTORÁ ICH MÁ RADA TIEŽ,
A DI, KTORÁ TÚTO POČULA AKO PRVÁ.

O B S A H

PRVÁ KAPITOLA

Chlapec, ktorý prežil • 7

DRUHÁ KAPITOLA

Sklo, ktoré zmizlo • 24

TRETIA KAPITOLA

Listy od Nikoho • 37

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Správca lesov, lúk a hájov • 52

PIATA KAPITOLA

Šikmá ulička • 67

ŠIESTA KAPITOLA

Cesta z nástupišta deväť a tri štvrté • 95

SIEDMA KAPITOLA

Triediaci klobúk • 120

ÔSMA KAPITOLA

Profesor elixírov • 138

DEVIATA KAPITOLA

Polnočný súboj • 150

DESIATA KAPITOLA

Halloween • 170

JEDENÁSTA KAPITOLA

Metlobal • 187

DVANÁSTA KAPITOLA

Zrkadlo z Erisedu • 201

TRINÁSTA KAPITOLA

Nicolas Flamel • 222

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

Norbert, nórsky ostnáč • 235

PÄTNÁSTA KAPITOLA

Zakázaný les • 249

ŠESTNÁSTA KAPITOLA

Pod padacími dvierkami • 269

SEDEMŇASTA KAPITOLA

Muž s dvoma tvárami • 296

CHLAPEC, KTORÝ PREŽIL

Pán a pani Dursleyovci z Privátnej cesty číslo 4 s potešením o sebe tvrdili, že sú úplne normálni, no ďakujem pekne. Boli tými poslednými, od ktorých by niekto očakával, že sa zapletú do voľačoho zvláštneho či tajuplného, pretože také čosi považovali jednoducho za vylúčené.

Pán Dursley bol riaditeľom spoločnosti Vrtamex, ktorá vyrábala vrtačky. Bol to veľký, tučný muž takmer bez krku, no s obrovskými fúzmi. Pani Dursleyová bola zase chudá blondína s dvakrát takým dlhým krkom, ako je bežné, čo bolo v jej prípade ohromne praktické – veľkú časť svojho voľného času totiž trávila tým, že ho naťahovala ponad záhradný plot a špehovala susedov. Dursleyovci mali malého syna, o ktorom boli presvedčení, že je to ten najúžasnejší chlapec na svete.

Dursleyovci mali všetko, čo chceli, mali však aj jedno tajomstvo a hrozne sa báli, aby sa neprezradilo. Keby sa

totiž niekto dozvedel o Potterovcoch, asi by to neprežili. Pani Potterová bola sestrou pani Dursleyovej, no obe sa už niekoľko rokov nevideli, vlastne pani Dursleyová sa tvárila, že nijakú sestru nemá, pretože tá jej sestra aj so svojim nepodareným mužom, boli natoľko nedursleyovskí, že horšie to už ani byť nemohlo. Dursleyovcov striasalo už len pri pomyslení na to, čo by povedali susedia, keby sa Potterovci objavili v ich ulici. Dursleyovci vedeli, že aj Potterovci majú malého syna, nikdy ho však nevideli. Ten chalan bol ďalším dôvodom, prečo sa s Potterovcami netúžili stretnúť, nechceli, aby sa Dudley s tým ich deckom stýkal.

Dursleyovci sa jedného dňa zobudili do pochmúrneho, sivého utorka, keď sa začína náš príbeh, no zamračená obloha ničím nenaznačovala, že po celej krajine sa budú diať čudné a tajuplné veci. Pán Dursley si práve uväzoval do práce svoju najvšednejšiu kravatu a pohmákal si, zatiaľ čo pani Dursleyová pchala brániaceho sa a jačiaceho Dudleyho do detskej stoličky a veselo pri tom štebotala.

Ani jeden z nich si nevšimol veľkú, žltohnedú sovu, ktorá práve preletela popred ich okno.

O pol deviatej schytil pán Dursley svoju aktovku, pobzkal na líce pani Dursleyovú, pokúsil sa o to isté aj u Dudleyho, no netrafil, pretože toho sa práve zmocnil záchvat zúrivosti a začal hádzať o stenu ovsené vločky. „Náš malý nezbedník,“ smial sa pán Dursley na odchode. Nasadol do auta, a pomaly vycúval od domu číslo 4.

Na rohu ulice si po prvý raz všimol niečo podivné – mačku, ktorá čítala mapu. V prvom okamihu si neuvedomil, čo vlastne videl – prudko otočil hlavou, aby sa pozrel ešte raz. Na rohu Privátnej cesty stála síce mač-

ka, no po mape ani stopy. Čo mu to vôbec zišlo na um? Musel to byť optický klam. Pán Dursley žmurkol a hľadel na mačku. Tá hľadela naňho. Keď odbočoval smerom na hlavnú, pozrel sa do spätného zrkadla. Mačka si práve čítala tabuľku s názvom ich ulice - nie, *pozerala sa* na ňu; mačky predsa nečítajú, ani mapy, ani nápisy. Pán Dursley pokrútil hlavou a na mačku zabudol. Ako sa blížil k mestu, nemyslel už na nič, iba na veľkú objednávku, ktorú by v ten deň rád dostal.

No keď vchádzal do mesta, vrtačky mu z hlavy vytlačilo opäť čosi iné. Ako tak stál vo zvyčajnej rannej dopravnej zápche, nemohol si nevšimnúť, že po ulici chodí množstvo čudne poobliekaných ľudí. Ľudí v plášťoch. Pán Dursley neznášal bláznivo poobliekaných ľudí - ach, v akých hrozných handrách to chodia dnešní mladí! Napadlo mu, či to opäť nie je dajaký strelený módnny hit. Bubnoval prstami po volante a vtom mu zrak padol na skupinku dajakých čudákov blízko neho. Vzrušene si čosi šepkali. Pána Dursleyho nanajvýš pobúrilo, keď zisťtil, že niektorí z nich už nie sú najmladší; tamten muž, napríklad, je určite starší ako on a na sebe má smaragdovozelený plášť! Že sa nehanbí! Potom však pánu Dursleymu zišlo na um, že zrejme ide zase o nejakú šibnutú kampaň - títo ľudia určite vyberajú na niečo peniaze... áno, tak to bude. Kolóna sa pohla a o niekoľko minút vošiel pán Dursley na parkovisko spoločnosti Vrtamex a v hlave mal opäť už len samé vrtačky.

Pán Dursley sedával v kancelárii na deviatom poschodí vždy chrbtom k oknu. Keby sedel čelom k oknu, asi by sa v ten deň iba s dosť veľkými problémami sústreďoval len na vrtačky. A tak nevidel sovy, ktoré za bieleho dňa lietali po meste, hoci ľudia na ulici ich videli;

vznášali sa im nad hlavami jedna za druhou, oni na ne ukazovali prstom a pozorovali ich s otvorenými ústami. Väčšina z nich nevidela sovu ani v noci. Pán Dursley teda prežil celkom normálne dopoludnie bez sov. Vynadal piatim ľuďom. Vybavil niekoľko telefonátov a opäť niekomu vynadal. Mal dobrú náladu a napoludnie si povedal, že si trochu rozhýbe nohy, prejde sa do pekárne na druhej strane ulice a kúpi si niečo pod zub.

Celkom zabudol na individuá v plášťoch, no odrazu kúsok pred pekárňou opäť minul skupinku podivných ľudí. Keď prechádzal popri nich, vrhol na nich zlostný pohľad. Nevedel prečo, ale zneisťovali ho. Vzrušene si totiž šepkali a nevšimol si, že by mali kasičku na vyberanie peňazí. Keď sa popri nich vracal späť s veľkou šiškou v papierovom vrecúšku, začul útržok ich rozhovoru.

„Potterovci, veru tak, počul som to...“

„... áno, ich syn Harry...!“

Pán Dursley zdúpnel. Zmocnila sa ho hrôza. Obzrel sa smerom k tým ľuďom, akoby im chcel niečo povedať, no vzápätí si to rozmyslel.

Prebehol cez cestu, vrátil sa do svojej kancelárie, zrel na sekretárku, aby ho nerušila, schmatol telefón. Len čo vytukal domáce telefónne číslo, rozmyslel si to. Položil slúchadlo, hladkal si fúzy a premýšľal... nie, správa sa hlúpo. Potter predsa nie je nijaké nezvyčajné meno. Potterovcov je určite neúrekom, aj takých, čo majú syna Harryho. A vlastne ani nevedel, či sa jeho synovec volá Harry. V živote toho chalana nevidel. Možno sa volá Harvey. Alebo Harold. Niet dôvodu, aby znepokojoval pani Dursleyovú; pri akejkolvek zmienke o svojej sestre sa vždy veľmi rozčúli. Ani sa jej nečuduje – keby mal on takú sestru... ale predsa len, tí ľudia v plášťoch...

Popoludní sa už na vrtačky nevedel tak dobre sústreďiť, a keď o piatej hodine vychádzal z budovy, bol taký ustarostený, že vrazil do pána stojaceho rovno pred vchodom.

„Prepáčte,“ zahundral, keď sa starý, chudý muž zapotácal a takmer spadol. Vzápätí si pán Dursley všimol, že ten muž má na sebe fialový plášť. Vôbec sa nehneval, že ho niekto takmer zvalil na zem. Naopak, na jeho tvári sa zjavil širokársky úsmev a piskľavým hlasom, pri ktorom sa okoloidúci začudovane obzerali, povedal: „Nemusíte sa ospravedlňovať, môj milý, dnes ma nič nevyvedie z miery! Radujte sa, Veď-Viete-Kto sa konečne pomínul! Dokonca i muklovia ako vy by sa mali tešiť v tento šťastný, prešťastný deň!“

Starý muž pána Dursleyho objal a odkráčal.

Pán Dursley tam stál ako prikovaný. Objal ho celkom neznámy človek. A tuším ho nazval muklom! Nech to už znamená čokoľvek, bol z toho vydesený. Náhlivo vykročil k autu a cestou domov si nahováral, že to všetko bol pravdepodobne len výplod jeho fantázie, čo by si však doteraz nikdy nepripustil, lebo fantáziu ako takú zásadne neuznával.

Keď zabočil na príjazdovú cestičku k domu číslo 4, prvé, čo uvidel – a to mu veru náladu nezlepšilo – bola mačka, ktorú si všimol už ráno. Teraz sedela na záhradnom múriku. Bol si istý, že je to ona, mala presne také isté fliáčiky okolo očí.

„Heš!“ zahnal sa po nej pán Dursley.

Mačka sa ani nepohla. Iba naňho prísne pozrela. *Je to normálne?* čudoval sa pán Dursley. Chvíľu sa spaľätával a potom vošiel do domu. Bol stále pevne rozhodnutý, že svojej žene sa o tom zmieňovať nebude.

Pani Dursleyová prežila celkom pekný, bežný deň. Pri večeri rozprávala mužovi o problémoch, ktoré má pani od susedov s dcérou, i o tom, že sa Dudley naučil nové slovo („Nechcem!“). Pán Dursley sa usiloval správať normálne. Keď pani Dursleyová ukladala Dudleyho spať, odišiel do obývačky a zachytil poslednú správu večerných televíznych novín:

„Pozorovatelia vtákov z celej krajiny nám hlásia, že sovy sa dnes správali nanajvýš nezvyčajne. Hoci bežne lovia v noci a cez deň ich takmer nevidieť, tieto vtáky sa dnes už od východu slnka objavovali na nespočetne mnohých miestach a lietali všetkými smermi. Vedci nedokážu vysvetliť, prečo sovy tak náhle zmenili svoj životný rytmus.“ Moderátor sa usmial. „Ozajstná záhada. A teraz prenechávam slovo Jimovi McGuffinovi a jeho správam o počasí. Máme dnes v noci rátať s ďalšími sovími prehánkami, Jim?“

„No,“ začal druhý moderátor, „o tom síce nič neviem, ale nielen sovy sa dnes správali čudne. Diváci zo vzdialených grófstiev, ako sú Kent, Yorkshire či Dundee, nám telefonovali, že namiesto dažďa, ktorý som včera predpovedal, vraj zažili spršky padajúcich hviezd! Ľudia zrejme začali klásť vatry o niečo skôr – 5. november bude až budúci týždeň, milí diváci, musíte ešte chvíľu počkať! No dnes večer vám sľubujem naozaj mokrú noc.“

Pán Dursley sedel v kresle ako primrznutý. Padajúce hviezdy po celej Británii? Sovy lietajúce vo dne? Záhadní ľudia v pláštoch po celom meste? A šepkali, šepkali si o Potterovcoch...

Pani Dursleyová vošla do obývačky s dvoma šálkami čaju. Nič sa nedá robiť. Bude jej to musieť povedať. Ner-

vózne si odkašľal. „Hm – Petunia, zlatko – nepočula si v poslednom čase o svojej sestre?“

Stalo sa presne to, čo očakával, pani Dursleyová sa zhrozila a vrhla naňho pobúrený pohľad. Nečudo, veď zvyčajne sa tváril, že nijakú sestru nemá.

„Nie,“ odsekla. „Prečo?“

„Lebo v správach spomínali samé čudné veci,“ zamrmlal pán Dursley. „Sovy... padajúce hviezdy... a v meste bolo dnes veľa smiešne poobliekaných ľudí...“

„No a?!“ vybrechla pani Dursleyová.

„No, ja len že... možno... to nejako súvisí s... však vieš... s tými jej kumpánmi.“

Pani Dursleyová sŕkala čaj cez zovreté pery. Pán Dursley rozmýšľal, či je rozumné zmieniť sa jej i o tom, že začul meno „Potter“. Rozhodol sa, že nie. Namiesto toho sa opýtal, len tak, aby reč nestála: „Ten ich syn – môže byť tak v Dudleyho veku, nie?“

„Myslím, že hej,“ odvetila pani Dursleyová veľmi odmerane.

„Ako sa vlastne volá? Howard, alebo tak nejako.“

„Harry. Otrasné, tuctové meno, ak mám byť úprimná.“

„Presne tak,“ pritakal pán Dursley a nálada mu klesla pod bod mrazu. „Úplne s tebou súhlasím.“

Vyšli hore schodmi do spálne a on sa k tej téme viac nevrátil. Keď bola pani Dursleyová v kúpeľni, pán Dursley sa prikradol k oknu a nakukol do predzáhradky. Mačka tam stále sedela. Uprene hľadela na dolný koniec Privátnej cesty, akoby na niečo čakala.

Že by sa mu to len marilo? Naozaj má toto všetko niečo do činenia s Potterovcami? Ak áno... ak vyjde najavo, že sú ich príbuzní – asi sa zblázni.

Dursleyovci si ľahli spať. Pani Dursleyová zaspala okamžite, pán Dursley ležal s otvorenými očami a neustále si to celé preberal v hlave. Tesne predtým, než zaspal, si uľahčene vydýchol, lebo mu zišlo na um, že ak v tom aj Potterovci majú prsty, to predsa ešte neznamená, že sa musia ocitnúť v blízkosti či už jeho, alebo pani Dursleyovej. Potterovci veľmi dobre vedia, čo si on a Petunia myslia o takých, ako sú oni... nevidel dôvod, prečo by ich to, čo sa práve deje, malo nejako zasiahnuť – zívól a obrátil sa na bok – oni sa veru nemajú čoho báť...

Ako veľmi sa len mýlil.

Pán Dursley sa síce ponoril do nepokojného spánku, ale mačka na múriku nejavila najmenšie známky únavy. Sedela nehybne ako socha a upierala oči na vzdialený koniec Privátnej cesty. Keď vo vedľajšej ulici buchli dve re auta, ani sa nepohla, nepohla sa dokonca ani vtedy, keď jej tesne nad hlavou preleteli dve sovy. A keď konečne zmenila polohu, bola už takmer poľnoc.

Spoza rohu, na ktorý hľadela, sa odrazu vynoril muž, tak náhle a potichu, akoby vyrástol zo zeme. Mačka šibla chvostom a prižmúrila oči.

Toho muža na Privátnej ceste ešte nikdy nikto nevidel. Bol vysoký, chudý a veľmi starý, súdiac podľa jeho strieborných vlasov a brady, ktoré boli také dlhočizné, že si ich pokojne mohol zastrčiť za opasok. Mal na sebe dlhý habit, okraj purpurového pláštá sa mu šúchal po zemi, a čižmy s prackou na vysokých opätkoch. Za sklíčkami okuliarov v tvare polmesiakov mu žiarili jasné modré oči, nos mal taký dlhý a ohnutý, akoby mu ho v minulosti minimálne dvakrát zlomili. Ten muž sa volal Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore zjavne netušil, že prišiel do ulice, kde všetko, čo súviselo s ním, počnúc jeho menom a končiac čižmami, bolo nevítané. Vytrvalo sa prehrabával vo vnútorných vreckách pláštá, akoby čosi hľadal. Všimol si však, že ho niekto pozoruje, lebo odrazu náhle zdvihol zrak a pozrel sa na mačku, ktorá naňho civela z opačného konca ulice. Ten pohľad ho zjavne pobavil. Uškrnul sa a zahundral: „To som si mohol myslieť.“

Napokon vo vnútornom vrecku našiel, čo hľadal. Vyzeralo to ako strieborný zapaľovač. Otvoril ho, pridržel pred sebou a šťukol. Svetlo najbližšej lampy sa zachvelo a zhaslo. Šťukol znova – ďalšia lampa zablikala a ponorila sa do tmy. Dvanásťkrát šťukol zhasínačom, až jedinými svetielkami na celej ulici zostali len dve nepatrné bodky v diaľke – oči mačky, ktorá z neho ne spúšťala oči. Keby sa v tej chvíli niekto pozrel z okna, trebárs i pani Dursleyová svojím röntgenovým pohľadom, nič z toho, čo sa odohrávalo dolu na chodníku, by nevidel. Dumbledore schoval zhasínač späť do pláštá, vykročil smerom k domu číslo 4 a tam si prisadol k mačke na múrik. Bez toho, aby na ňu čo i len pozrel, po chvíli prehovoril.

„Vás som tu nečakal, profesorka McGonagallová.“

Otočil sa s úsmevom k pruhovanej mačke, tej však už nebolo. Usmieval sa na veľmi prísne pôsobiacu paniu v okuliaroch s obdĺžnikovým rámom, rovnakého tvaru i veľkosti ako fliačky, aké mala predtým okolo očí mačka. Aj ona bola odetá v plášti, smaragdovozelenom. Čierne vlasy mala vypnuté do pevného drdola. Tvárila sa podráždene.

„Ako ste vedeli, že som to ja?“

„Moja milá profesorka, v živote som nevidel tak meravo sediacu mačku.“

„Aj vy by ste sedeli meravo, keby ste trčali na múriku celý deň,“ odvetila profesorka McGonagallová.

„Vy ste tu sedeli celý deň? Keď máte oslavovať? Cesťou sem som minul niekoľko desiatok rôznych večierkov a osláv.“

Profesorka McGonagallová si nahnevane vzdychla.

„Áno, áno, každý oslavuje, máte pravdu,“ povedala netrpezlivo. „Človek by si myslel, že budú opatrnejší, ale nie – dokonca i muklovia si všimli, že sa niečo deje. Hovorili o tom v správach.“ Kývla hlavou smerom k tmavému oknu obývačky Dursleyovcov. „Počula som to. Krdle sov... padajúce hviezdy... nie sú celkom hlúpi. Nemohli si to predsa nevšimnúť. Padajúce hviezdy v Kente – dám na to krk, že to bol Dedalus Diggle. Ten nikdy nemá rozum.“

„Nemôžete sa na nich hnevať,“ povedal Dumbledore milo. „Za posledných jedenásť rokov nemali veľa dôvodov na oslavu.“

„Viem,“ povedala profesorka McGonagallová podráždene. „Ale to neznamená, že musia celkom stratiť hlavu. Správajú sa vyslovene nedbalo, chodia po uliciach za bieleho dňa, dokonca bez muklovských šiat, a kade chodia, klebetia.“

Vrhla na Dumbledora ostrý pohľad, dúfajúc, že na to niečo povie, no nestalo sa tak, preto pokračovala. „Bolo by naozaj smutné, keby nás muklovia odhalili práve v deň, keď Ved'Vieta-Kto navždy zmizol. Ozaj, Dumbledore, myslíte si, že je naozaj po ňom?“

„Vyzerá to tak,“ odpovedal Dumbledore. „Máme byť skutočne za čo vďační. Nedáte si citrónový drops?“

„Čo či si nedám?“

„Citrónový drops. Túto muklovskú sladkosť priam zbožňujem.“

„Nie, ďakujem,“ odmietla profesorka McGonagallová stroho, akoby chcela naznačiť, že teraz naozaj nie je vhodná chvíľa na citrónové cukríky. „Ako som spomínala, aj v prípade, že Veď-Viete-Kto zmizol...“

„Moja milá profesorka, taká rozumná osoba ako vy by ho mala volať po mene. Celý ten nezmysel s Veď-Viete-Kým – jedenásť rokov sa snažím ľudí presvedčiť, aby ho označovali jeho pravým menom: *Voldemort*.“ Profesorka McGonagallová sa mykla, no Dumbledore, ktorý práve od seba odlepoval dva citrónové cukríky, sa tváril, že si to nevšimol. „Ak o ňom budeme i naďalej hovoriť ako o Veď-Viete-Kom, budú z toho len zmätky. Nevidím dôvod, prečo by sme sa mali báť vysloviť *Voldemortovo* meno.“

„Máte pravdu,“ súhlasila profesorka McGonagallová napoly rozhorčene, napoly obdivne. „Ale vy ste iný. Každý vie, že ste jediný, z koho mal Veď-Viete-Kto, no dobre teda, *Voldemort*, strach.“

„Lichotíte mi,“ povedal Dumbledore spokojne. „*Voldemort* má schopnosti, aké ja nikdy mať nebudem.“

„No len preto, lebo ste príliš – akoby som to – príliš ušľachtilý na to, aby ste ich použili.“

„Ešte že je tma. Naposledy som sa takto červenal, keď mi madam Pomfreyová povedala, že sa jej páčia moje nové chrániče na uši.“

Profesorka McGonagallová vrhla na Dumbledora prísny pohľad a povedala: „Sovy sú nič v porovnaní s rečami, ktoré kolujú. Viete, čo sa hovorí? Prečo zmizol? Čo ho vraj napokon zastavilo?“

Zdalo sa, že profesorka McGonagallová dospela k téme, o ktorej by rada diskutovala a ktorá bola dôvodom, prečo celučičký deň presedela na studenom, tvrdom múriku, pretože žiadna žena ani žiadna mačka by nedokázali pozeráť na niekoho takým prenikavým pohľadom, aký práve teraz upierala na Dumbledora ona. Bolo jasné, že nech si vraví kto chce, čo chce, neuverí tomu dovtedy, kým jej Dumbledore nepotvrdí, že je to pravda. Dumbledore si však vyberal ďalší citrónový cukrík a neodpovedal.

„Vraví sa,“ naliehala, „že včera v noci sa Voldemort zjavil v Godricovej úžľabine. Prišiel vraj za Potterovcami. Hovorí sa, že Lily a James Potterovci sú - sú - že sú mŕtvi.“

Dumbledore prikývol. Profesorka McGonagallová zaplapala po dychu.

„Lily a James... nemôžem tomu uveriť... nechcela som tomu veriť... Ach, Albus...“

Dumbledore natiahol ruku a pohladkal ju po pleci. „Ja viem... ja viem...“ povedal skľúčene.

Profesorka McGonagallová trasúcim sa hlasom pokračovala. „A to nie je všetko. Vraj chcel zabiť aj ich syna Harryho. No - nepodarilo sa mu to. Nepodarilo sa mu usmrtiť malého chlapca. Nik nevie prečo, alebo ako sa to stalo, no vraj potom, ako nedokázal zabiť Harryho Pottera, jeho moc odrazu pominula - a preto zmizol.“

Dumbledore smutne prikývol.

„Je - je to pravda?“ opýtala sa rozochveným hlasom profesorka McGonagallová. „Po tom všetkom, čo vykonal... toľkých ľudí, čo zmárnil... nedokázal zabiť malého chlapca? Neuveriteľné... že ho zastavilo práve toto... ale ako je možné, že to Harry prežil?“

„Nezostáva nám nič iné, len hádať,“ povedal Dumbledore. „To sa už zrejme nikdy nedozvieme.“

Profesorka McGonagallová vytiahla čipkovanú vreckovku a prikladala si ju striedavo raz na jedno, raz na druhé oko pod okuliarmi. Dumbledore si zhlboka vzdychol, vybral z vrecka zlaté hodinky a zahľadel sa na ne; boli to veľmi čudné hodinky. Mali dvanásť ručičiek, ale žiadne čísla, po obvode obiehali malé planéty. Zrejme to dávalo nejaký zmysel, lebo Dumbledore ich po chvíli zastrčil späť do vrecka so slovami: „Hagrid mešká. Od neho viete, že tu budem, však?“

„Áno,“ odvetila profesorka McGonagallová. „Ale vy mi zrejme neprezradíte, prečo ste si spomedzi všetkých miest vybrali práve toto?“

„Preto, lebo chcem Harryho doručiť k jeho strýkovi a tete. Sú to jeho jediní príbuzní.“

„Hádam len – hádam len nechcete povedať, že k tým ľuďom, čo bývajú tu?“ zdesila sa profesorka McGonagallová, vyskočila na rovné nohy a ukazovala na číslo 4. „Dumbledore – to nemôžete! Sledovala som ich celý deň. Na svete nenájdete dvoch ľudí, ktorí by sa od nás líšili viac ako títo tu. A ten ich syn – bola som svedkom, čo vystrájal, keď ho mama viedla hore touto ulicou, po celý čas ju kopal a jačal, že chce maškrtu. A tu má bývať Harry Potter?!“

„Tu mu bude najlepšie,“ vyhlásil Dumbledore. „Keď bude starší, strýko a teta mu všetko vysvetlia. Napísal som im list.“

„List?“ neverila profesorka McGonagallová vlastným ušiam a zhrozená si znova sadla na múrik. „A vy si, Dumbledore, naozaj myslíte, že toto všetko sa dá vysvetliť jedným listom? Títo ľudia mu nikdy nebudú rozumieť! Bude slávny – stane sa legendou, nečudovala by som sa, keby dnešok vošiel do histórie ako Deň Harry-

ho Pottera – o Harrym sa budú písať knihy – jeho meno bude poznať každé malé dieťa v našom svete!“

„Presne tak,“ prikývol Dumbledore a veľmi vážne sa zahľadil ponad polmesiacové sklá svojich okuliarov. „To by poplietlo hlavu každému chalanovi. Presláviť sa skôr než sa naučí chodiť a rozprávať! Presláviť sa niečím, čo si dokonca nebude ani pamätať! Uvedomte si, že kým to pochopí, bude preňho naozaj lepšie, keď bude vyrastať niekde úplne mimo.“

Profesorka McGonagallová otvorila ústa, no potom si to rozmyslela, naprázdno preglgla a po chvíli riekla: „Hej – hej, máte pravdu, samozrejme. Ale ako sa sem ten chlapec dostane, Dumbledore?“ Odrazu sa zahľadela na jeho plášť, akoby si myslela, že ho ukrýva pod ním.

„Hagrid ho prinesie.“

„Myslíte si, že je – rozumné – zveriť Hagridovi takúto dôležitú vec?“

„Hagridovi by som zveril aj svoj život,“ vyhlásil Dumbledore.

„Netvrdím, že nemá srdce na správnom mieste,“ uznala profesorka McGonagallová s nevôľou, „musíte však pripustiť, že nie je príliš spoľahlivý. Je o ňom známe, že si občas trochu – čo to bolo?“

Ticho vôkol nich preťalo vzdialené dunenie. Postupne silnelo a oni hľadeli striedavo na dolný a horný koniec ulice, kedy sa objaví svetlo; dunenie prerástlo v burácanie a oni vzhliadli k oblohe – zhora zo vzduchu spadla obrovská motorka a pristála na ceste rovno pred nimi.

Tá motorka bola obrovská, no to ešte nebolo nič v porovnaní s chlapom, čo sedel na nej. Bol dvakrát taký vy-

soký ako normálny muž a minimálne päťkrát taký široký. Skrátka, bol priveľký na to, aby bol skutočný, a pôsobil naozaj divo – väčšinu tváre mu zakrývali dlhé chumáče strapatých čiernych vlasov a brady, dlane mal ako vrchnáky z odpadkových košov a jeho nohy vyzerali v kožených bagančiach ako delfínie mládatá. V obrovitánskych rukách držal uzlíček zabalený v deke.

„Hagrid,“ prihovoril sa mu Dumbledore a v jeho hlase bolo cítiť úľavu. „Konečne ste tu. Kde ste zohnali tú motorku?“

„Žičal som si ju, pán profesor Dumbledore,“ odvetil obor a opatrne zliezal z motorky. „Od mladého Siriusa Blacka. Tu je, pane.“

„Nemali ste nejaké problémy?“

„Nie, pane – dom bol skoro na prach, no dostal som ho von skôr, ako sa tam vyrojili muklovia. Keď sme fičali nad Bristolom, zaspal.“

Dumbledore a profesorka McGonagallová sa takmer naraz naklonili nad uzlíček v deke. Zazreli tuho spiaceho chlapčeka. Na čele pod čiernou šticou mal čudne zakrivenú jazvu v tvare blesku.

„To je to, kam ho...?“ zašepkala profesorka McGonagallová.

„Áno,“ odpovedal Dumbledore. „Tá jazva mu zostane naveky.“

„A nemohli by ste s tým niečo urobiť, Dumbledore?“

„Aj keby som mohol, neurobím. Jazvy sa môžu hodiť. I ja mám nad ľavým kolenom jednu, čo vyzerá presne ako mapa londýnskeho metra. No – dajte mi ho, Hagrid – nech to máme čo najskôr za sebou.“

Dumbledore vzal Harryho do náručia a zamieril k domu Dursleyovcov.

„Mohol – mohol by som sa s ním rozlúčiť, pane?“ opýtal sa Hagrid. Zohol svoju velikánsku zarastenú hlavu nad Harryho a uštedril mu pichľavo-šteklivý bozk. Potom zo seba z ničoho nič vydal pazvuk, podobný kvíleniu raneného psa.

„Pssst!“ zasyčala profesorka McGonagallová, „zobudíte muklov!“

„P-p-pardón,“ vzlykal Hagrid, vytiahol obrovskú, bodkovanú vreckovku a zaboril do nej tvár. „Ja to ne-ne-vydržím, Lily a James sú mŕtvi – a úbožiačik Harry musí bývať s muklami...“

„Áno, áno, je to veľmi smutné, no musíte sa vzchopiť, Hagrid, lebo nás prezradíte,“ šepkala profesorka McGonagallová a nesmelo pritom hladkala chlapiska po ruke. Dumbledore medzitým prekročil nízky záhradný múrik a kráčal ku vchodovým dverám. Položil Harryho opatrne na schod, vybral z plášťa list, vsunul ho Harrymu pod deku a vrátil sa. Celú minútu tam tí traja stáli a hľadeli na drobný uzlík. Hagridovi sa triasli pleciami, profesorka McGonagallová odušu žmurkala a iskierky v Dumbledorových očiach, ktoré v nich inokedy tak veselo žiarili, sa kamsi podeli.

„Tak,“ prehovoril napokon Dumbledore, „a je to. Už tu nemáme čo robiť. Môžeme sa pridať k ostatným a oslavovať.“

„Dobre,“ zahundral Hagrid tlmene, „idem Siriusovi Blackovi vrátiť motorku. Brú noc, pani profesorka McGonagallová – pán profesor Dumbledore.“

Hagrid si utrel prúdy slz do rukáva, vyšvihol sa na motorku a nakopol motor. S ohlušujúcim rachotom sa vzniesol do výšky a zmizol v tme.

„Dovidenia, profesorka McGonagallová,“ lúčil sa

Dumbledore pokyvujúc hlavou. Profesorka McGonagallová namiesto odpovede zatrubila do vreckovky.

Dumbledore sa zvrhol a vykročil dolu ulicou. Na rohu zastal a vybral zhasínač. Raz štukol a dvanásť svetelných gúľ vletelo späť do svojich pouličných lúčok, Privátnu cestu odrazu zalialo oranžové svetlo a on zazrel mačku, ako mizne za rohom na opačnom konci ulice. Ešte naposledy pozrel smerom k uzlíku v deke na schode pred číslom 4.

„Veľa šťastia, Harry,“ zamumlal. Zvrhol sa na päte, zašuštal plášťom a nebolo ho.

Vánok čeril listy úhľadne zostrihaných živých plotov na Privátnej ceste, ktorá ležala tichučko a usporiadane pod atramentovočiernou oblohou a bola tým posledným miestom, od ktorého by ste očakávali, že sa tam budú diať záhadné veci. Harry Potter sa v deke pomrivil, no nezobudil sa. Jeho malá rúčka zovrela list a on ďalej spal, netušiac, že je výnimočný, že je slávny, že o niekoľko hodín ho prebudí výkrik pani Dursleyovej, ktorá otvorí dvere, aby vyložila von prázdne fľašky od mlieka, že nasledujúcich niekoľko týždňov ho bude jeho bratranec Dudley neprestajne štuchať a štípať... Nemohol tušiť, že práve v tej chvíli sa po celej krajine tajne schádzajú ľudia, dvíhajú čaše a tichým hlasom šepkajú: „Na Harryho Pottera – chlapca, ktorý prežil!“